

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

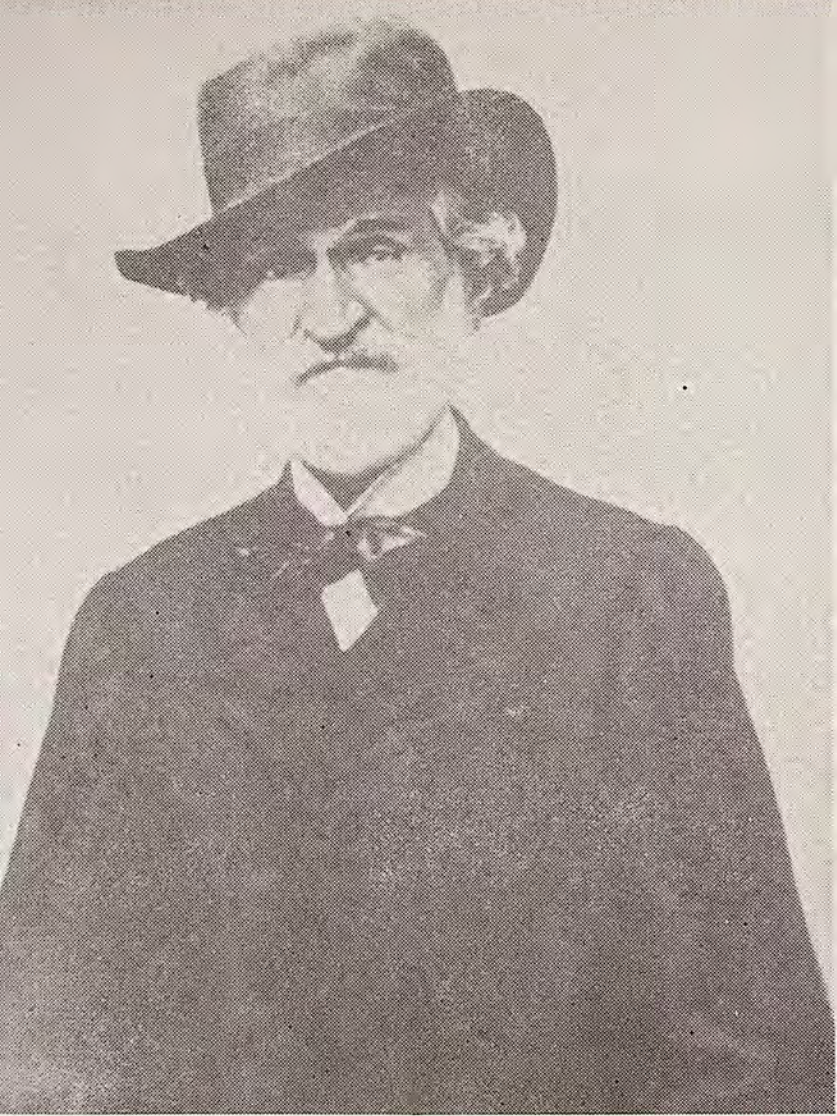

всезна

ТРАВИАТА

опера

ВЕРДИ

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000890836

ВЕРДИ
ТРАВИАТА

430968

„СЛЕД ПЕТДЕСЕТ ГОДИНИ ЕДВА
ЛИ НЯКОИ БИ СИ СПОМНИЛ ЗА
МОЯТА ДАМА С КАМЕЛИИ, АКО
ВЕРДИ НЕ Я БЕШЕ ОБЕЗСМЪР-
ТИЛ. . .“

АЛЕКСАНДЪР ДЮМА-син

Авторът на романа „Дамата с камелиите“ АЛЕКСАНДЪР ДЮМА — СИН (1824—895) се родил в семейството на знаменития Александър Дюма — баща, прочул се с „Тримата мускетари“, „Граф Монте-Кристо“ и с още дузина „исторически“ (или по точно приключенски) романи.

Дюма-син не искал да живее под сянката на своя прославен баща. Едва седемнадесет годишен той представил пред взискателната парижка публика първата си стихосбирка, която била добре приета. По-късно, съпровождайки баща си, обиколил Африка и Испания и изпълнен с впечатления, написал първия си роман, също високо оценен от читатели и критика.

Но големият успех за Дюма-младши бил през 1848 година когато излязла от печат втората му книга — „Дамата с камелиите“. Двадесет и четири годишният младеж покорил парижани със смелия избор на темата. Героинята на романа — Маргарита Готие — „паднала жена“, способна на дълбоки чувства и предан на любов става жертва на фалшивия буржоазен морал, и умира. Без да е основна и решаваща за френското общество, през XIX век, тази тема е твърде симптоматична. За съжаление трезвата присъда, която Дюма произнася над филистерска Франция от миналия век, е малко приглушена на мелодраматизма на повествованието. И все пак романът е смело новаторско произведение в европейската литература. Въздействието му се е увеличило след драматизацията, която направил самият автор. Тук в инесата в още по-голяма степен се изявило писателското дарование на Дюма — син: блестящите диалози, правдивите психологически характеристики, стегнатото сценическо действие — всичко това решило успеха на автора и като драматург.

През целия си творчески път Дюма — син бил последователен моралист. В драмите и в романите си той засягал главно нравствени проблеми и въпреки, че не огниава социалните корени на злото, той винаги имал смелостта да посочи болестите на съвременното му общество, което правдиво и точно обрисувал още в: „Делото Клемансо“, „Незаконният син“ и „Романът на жеката“.

Привлечен от актуалния сюжет на романа на Дюма, **ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ** написал музика върху него. Автор на либретото на операта „Травиата“ бил Франческо Мария Пиаве, който не само запазил духа на романа, но и засилил елементите на социална критика в него.

На премиерата в театър „Ла Фениче“ — Венеция на 6 март 1853 г. операта скандализирала публиката още със заглавието си „Травиата“ („Безпътната“). Негривикнала към подобен род сюжети, публиката не приела тази дълбоко изобличителна творба. Но скоро операта завладяла сцената не само на италианските, но и на европейските оперни театри.

Голямата популярност на „Травиата“ до днес се дължи не само на демократичния музикален език на Верди, който основан на италианските народнопесенни ритми правдиво разкрива както духа на епохата, така и вътрешния мир на героите. Заслугата на Верди е преди всичко в това, че в образа на Виолета, той гениално е изразил красотата и силата на женската любов, способна на саможертва.

Заслугата на Верди е преди всичко в това, че в образа на Виолета, той гениално е изразил красотата и силата на женската душа, на женската любов, способна на саможертва.

По нов начин са конструирани вокалните форми в операта. Запазени са традиционните за „номерната“ драматургия арии, дуети и ансамбли, но рязка граница между тях и речитативите не съществува. Те всички заедно образуват кулминациите на цялостното музикално развитие. Такива са: сцените из II д. (Виолета-Жермон, сцената с писмото), финалът на III д. и особено смъртта на Виолета, IV д. — върховете на световната музикална драматургия. Ролята на оркестъра в „Травиата“ е съществително разширена. Придадени му са самостоятелни драматургически функции, които изясняват трагичния образ на главната героиня в тази единствена по рода си „опера-портрет“ в музикалното творчество на Верди.

Огнян СТАМБОЛИЕВ

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

ПЪРВА КАРТИНА

ПАРИЖ. Бал у куртизанката Виолета Валери по случай нейното оздравяване. Сред гостите са жизнерадостната Флора с маркиз Д'Обини, старият барон Дюфол, неуморен в ухажванията си към Виолета и младият приятел доктор Гренвил.

На бала, доведен от виконт Гастон дьо Леториер, идва и влюбеният във Виолета Алфред Жермон. Вечерята е готова. Виолета кани гостите на масата. Вдига се поздравичи. Алфред възпява споделената любов, а Виолета, която не вярва в любовта, пее за леките радости и наслаждения.

Зазвучава валс, гостите се отправят към съседната зала, но на Виолета ѝ прилошава. Алфред, останал наопаке с нея, решава да ѝ открие своите чувства, на които отначало тя отговаря с насмешка. На тръгване тя му подарява камелия и му определя среща за следния ден. Гостите се разотиват. Останала сама, Виолета с възлещие си спомня нежните слова на Алфред. За първи път в своя живот тя среща дълбоки и честни чувства.

Т Р А В И А Т А

(БЕЗПЪТНАТА)

опера в 3 действия (4 картини)

ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ

Либрето от Франческо Мария Пиаве по романа на
Александър Дюма-син „Дамата с камелните“

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

ВИОЛЕТА ВАЛЕРИ	—	сопран	БАРОН ДЮФОЛ	—	баритон
ФЛОРА БЕРВУА	—	сопран	МАРКИЗ Д'ОБИНИ	—	бас
АНИНА	—	мецосопран	ДОКТОР ГРЕНВИЛ	—	бас
АЛФРЕД ЖЕРМОН	—	тенор	ЖОЗЕФ	—	тенор
ЖОРЖ ЖЕРМОН	—	баритон	РАЗПОРЕДИТЕЛ У ФЛОРА	—	баритон
ГАСТОН ДЬО-ЛЕТОРИЕР	—	тенор	ВЕСТИТЕЛ	—	бас

Гости у Виолета и Флора: Маски, Лакен.

Париж и околностите му през 40-те години на
миналия век.

Постановка
СТЕФАН ТРИФОНОВ

Художник
МИХАИЛ ЯНКОВ

Диригент:
ВЕСЕЛИН БАЙЧЕВ

Хореограф: Феодор Бакалов
Хормайстор: Т. Сидова

Помощник-режисьори: М. Киселова,
Л. Игрибозова

Първо изпълнение в Русе 27. ноември 1949
Премиера на постановката 6 април. 1969

Паузи след всяка картина по 15 м.

ВТОРА КАРТИНА

ВИЛА В ОКОЛНОСТИТЕ НА ПАРИЖ. Далеч от суетата на големия град, три месеца Виолета и Алфред живеят щастливо. От случаен разговор с камериерката Анина, Алфред узнава, че Виолета продава вещите си, за да се издържа. Той не желае да допусне това и тръгва за Париж, за да намери средства. Виолета разсеяно разглежда получените писма, равнодушно оставя настрана поканата на Флора за бал с маски — шумните развлечения не съществуват вече за нея. Появява се бащата на Алфред Жорж Жермон. Той обвинява Виолета за връзката ѝ с сина му, която петни семейната им чест. Тази връзка ще попречи на женитбата на дъщеря му. Той иска от Виолета да жертвува своята любов за доброто на сина му и на семейството му. Виолета е в отчаяние. Любовта ѝ към Алфред е единствената ѝ радост, но непреклонният Жермон я принуждава да приеме раздялата. Тя моли бащата след време да открие на сина си нейната жертва.

Връща се Алфред, който се очудва от възмущението и сълзите на Виолета. След излизането ѝ, той намира писмо и отчаян разбира, че тя го е напуснала. Жермон казва на сина си да се върне в родния Прованс, но Алфред безучастно слуша баща си. Погледът му пада на поканата от Флора и той се заканва да отмъсти на Виолета.

ГРЕТА КАРТИНА

БАЛ С МАСКИ В ДОМА НА ФЛОРА. Веселието е в разгара си. Зад игралните маси между играчите е и Алфред. Влиза Виолета с барон Дюфол. Флора радостно я посреща. Виолета не е очаквала да срещне тук Алфред и едва прикрива смущението си. Алфред печели на карти и се държи предизвикателно, търсейки разпра с барона. Съперниците си обявяват дуел. Виолета, в тревогата си за живота на Алфред се стреми да предотврати този дуел, но вярна на обещанието си пред бащата, тя не разкрива причините за раздялата. Алфред пред всички гости оскърбява Виолета и хвърля в краката ѝ спечелените на карти пари. Всички са възмутени. Идва бащата, който осъжда поведението на сина си. Празненството е разстроено.

ЧЕТВЪРТА КАРТИНА.

ИЗМИНАЛИ СА НЯКОЛКО МЕСЕЦА. Раздялата с Алфред е влошила състоянието на Виолета, болна от туберкулоза. Изоставена от всички, без средства, тя доживява последните си дни в камериерката Анина. Идва преданият доктор Гревил. Той се старее да я ободри, но Виолета знае истината. Тя препрочита писмото на Жермон, в което той ѝ съобщава за скорошното завръщане на сина му от чужбина. Сега Алфред е осведомен от баща си за саможертвата на Виолета. Под прозореца преминава шумно маскирано шествие. Карнавалът в Париж е започнал. Анина съобщава, че Алфред се е завърнал. Малко след това той пристига, щастието на влюбените е безпределно. Те мечтаят за бъдещето. Идва и Жермон и горчиво се разкайва. Обкръжена с внимание и грижи, Виолета чувства неочакван прилив на сили и бодрост, но миг след това пада безжизнено в ръцете на Алфред.

ДРУГИ ОПЕРИ НА ВЕРДИ НА РУСЕНСКА СЦЕНА:

ЛИДА	— диригент Ромео Райчев, режисьор Йон Рънзеску, художници Роланд Лауб и Лидия Йонеску
БАЛ С МАСКИ	— диригент Ромео Райчев, режисьор Димитър Узунов, художник Ани Хаджимишева
ДОН КАРЛОС	— диригент Борис Хинчев, режисьор Евгени Немиров, художник Роланд Лауб
ОТЕЛО	— диригент Димитър Манолов, режисьор Йон Рънзеску, художник Роланд Лауб
РИГОЛЕТО	— диригент Константин Илиев, режисьор Михаил Хаджимишев, художник Ани Хаджимишева
СИМОН БОКАНЕГРА	— диригент Веселин Байчев, режисьор Константин Димчев, художник Цанко Войнов
ТРАВИАТА	— диригент Михаил Ангелов, режисьор Стефан Трифонов, художник Михаил Янков
ТРУБАДУР	— диригент Ромео Райчев, режисьор Евгени Немиров, художник Мариана Попова

С постановка на оп. „Травиата“ на 27 ноември 1949 г. се открива тържествено Русенската народна опера. Диригент Константин Илиев, режисьор Драган Кърджиев, художник Асен Попов.

В ролите: Брилянта Кеворкян (Виолета), Косю Лунгов (Алфред), Кирил Кръстев (Жермон)

СЪТРУДНИЦИ НА ПОСТАНОВКАТА:

Художници-изпълнители Хр. Арнаудов, П. Антонов. Зав. постановъчна част: П. Шопов.

Театърмайстор: Д. Денев

Зав. худ. осветление: Ц. Сокеров. Зав. светлинни ефекти: А. Харалампиев. Зав. шивашки ателиета Ал. Димова, Др. Христакнев. Зав. дърводелско ателие: Г. Иванов. Зав. железарско ателие: Вл. Неделчев. Реквизитор: Н. Дикова.

Зав. перукеро-фризьорско ателие: Г. Иванов.

